

Sygn. akt I C 3140/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2019r.

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z/s w G. (KRS (...))**

przeciwko pozwanemu **S. F. (NIP (...))**

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 3140/17

UZASADNIENIE

W dniu 20 czerwca 2017r. powód (...) Sp. z o.o. z/s w G. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego S. F. kwoty pieniężnej w wysokości 341,43zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 czerwca 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 18 marca 2010r. strony w ramach prowadzonych działalności gospodarczych zawarły umowę nr (...) o sprzedaży stronie pozwanej energii elektrycznej.

Powód sprzedał i dostarczył powodowi umówioną energię elektryczną i na tą okoliczność wystawił dokumenty księgowe, w tym dokumenty korygujące, natomiast pozwany nie uiścił należnej zapłaty.

W postępowaniu o sygn. akt Nc – e (...) stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany S. F. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany oświadczył, iż uregulował wszelkie należności kontraktowe na rzecz powoda i uzyskał w tym zakresie potwierdzenie powoda.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany S. F. prowadził do dnia 19 stycznia 2016. działalność gospodarczą pod firmą (...) S. F. z/s w K..

(inf. GUS k. 18, 83-84, inf. (...) k. 19, 81-82, zaświadczenie k. 24, potwierdzenie zgłoszenia rejestracyjnego podatnika podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego k. 25, zaświadczenie o nadaniu nr REGON k. 26)

W dniu 18 marca 2010r. pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z powodem (...) Sp. z o.o. z/s w G. (uprzednio (...) Sp. z o.o. z/s w G.) umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...).

(umowa sprzedaży energii elektrycznej k. 21-23, OWU k. 88-93)

W dniu 29 czerwca 2011r. (...) Sp. z o.o. z/s w G. wystawił fakturę VAT nr (...) dot. rozliczenia sprzedaży za (...), na kwotę 334,52zł, z terminem płatności na dzień 22 lipca 2011r.

W dniu 5 listopada 2015r. powód (...) Sp. z o.o. z/s w G. wystawił fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 29 czerwca 2011r. dot. rozliczenia sprzedaży za okres 28.04.2011 – 28.06.2011, na kwotę – 15,34zł, gdzie jako przyczynę korekty wskazał zmianę rozliczenia wynikającą z aktualnie pozyskanych danych odczytowych i pomiarowych.

W dniu 31 grudnia 2015r. powód (...) Sp. z o.o. z/s w G. wystawił notę odsetkową nr (...) dot. faktur nr (...) na kwotę 16,89zł z terminem płatności do dnia 21 stycznia 2016r.

W dniu 20 czerwca 2016r. (...) Sp. z o.o. z/s w G. wystawił fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 5 listopada 2015r. dot. rozliczenia sprzedaży za okres 28.04.2011 – 28.06.2011, na kwotę 445,67zł, gdzie jako przyczynę korekty wskazał zmianę rozliczenia wynikającą z aktualnie pozyskanych danych odczytowych i pomiarowych, z terminem płatności do dnia 11 lipca 2016r.

W dniu 10 maja 2017r. powód skierował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty na łączną kwotę 321,34zł.

(korespondencja k. 27, faktura k. 28, 29, 30, 31, wezwanie do zapłaty k. 32)

Powód w dniu 25 listopada 2015r. dokonał na rzecz powoda wpłat pieniężnych w wysokości 323,22zł i 330,00zł.

Powód przyjął powyższe kwoty pieniężne i dokonał ich zaksięgowania na poczet należności z dokumentów nr (...) i (...).

(dowody wpłat k. 54, 57a-57b, wydruk k. 67-69)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Powoda i pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa sprzedaży i o świadczenie usług przesyłania energii elektrycznej w rozumieniu przepisów art. 5 i n. ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 prawo energetyczne (Dz. U. 2018.755 – j.t. ze zm.) oraz art. 535 i n. kc.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6

kc), czemu nie sprostął. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Przepis art. 245 kpc przesądza, że dokument prywatny stanowi dowód tego, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Funkcja tego przepisu polega na określeniu mocy dowodowej dokumentu prywatnego. Nie dotyczy on zaś tego, jak należy kwalifikować dokument prywatny ze względu na jego treść i tego, jak należy wyklądać zawarte w nim oświadczenia.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia, nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych).

Faktury same przez się nie są źródłem stosunku zobowiązaniowego.

Faktura może spełniać różne funkcje na płaszczyźnie cywilnoprawnej (wezwanie do zapłaty, pokwitowanie), jest także powszechnie akceptowana jako jeden z dowodów, w oparciu o który sąd może przy uwzględnieniu innych dowodów ustalić treść stosunku prawnego łączącego strony. Jednakże błędnym jest pogląd, że sama faktura generuje stosunek prawny i obowiązek świadczenia. Ten obowiązek zawsze musi wynikać z określonego stosunku prawnego, który jest źródłem praw i obowiązków jego stron.

Niewątpliwie faktura, jako dokument rozliczeniowy zawiera oświadczenie podmiotu, który ją wystawił. Co do zasady to wystawca faktury ponosi ciężar wykazania, że ujęta w niej wierzytelność istnieje i jest wymagalna.

Mimo, że z przepisów prawa podatkowego wynika, pod rygorem konsekwencji karnych, obowiązek odzwierciedlenia w fakturze przez podatnika zobowiązanego do jej wystawienia, rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, z którym właściwe przepisy podatkowe wiążą obowiązek zapłaty określonego podatku, to do dokumentu tego nie ma zastosowanie domniemanie prawdziwości danych zawartych w fakturze. Faktura jest dokumentem prywatnym, a nie dokumentem urzędowym. Nie ma wobec niej zastosowania przepis art. 244 § 1 kpc. Również przepisy prawa podatkowego nie zawierają szczególnych uregulowań nadającym fakturom szczególną moc dowodową. Wobec tego do faktury ma zastosowanie jedynie domniemanie przewidziane w art. 245 kpc - por. wyrok SN z dnia 27 lipca 2018r. w sprawie o sygn. akt V CSK 372/17, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 14 czerwca 2017r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 475/16, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 26 marca 2015r. w sprawie o sygn. akt V CSK 312/14, opubl. Legalis.

Wobec szczupłości dostarczonych przez stronę powodową dowodów, w szczególności brak dołączenia dokumentów źródłowych, które mogą świadczyć o podstawie faktycznej lub prawnej dokonania po upływie 5 lat od daty powstania obowiązku zapłaty korekty w zakresie ilości zużytej energii elektrycznej i kosztów jej dostarczenia i oparcie dochodzonego roszczenia jedynie o dokumenty faktur daje asumpt do uznania, iż przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości, w szczególności w zakresie istnienia zobowiązania, jego wysokości i wymagalności w tym w zakresie należności głównej i ubocznych oraz podstawy faktycznej i prawnej żądania (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, 353 kc i art. 354 § 1 kc).

Niezależnie od powyższego, mając na względzie pierwotną datę powstania roszczenia, tj. 2011r. i datę korekty dokumentu finansowego, tj. 2016r. oraz treść art. 5 i n. ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 prawo energetyczne (Dz. U. 2018.755 – j.t. ze zm.) oraz art. 535 i n. kc zw. z art. 117 - 118 kc należy stwierdzić, iż wierzytelność powoda jest przedawniona.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok. s. apel. w Katowicach z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406).

Terminem przedawnienia jest taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s. apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Przedawnieniu uległy również należności odsetkowe – por. uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005r. w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04, opubl. OSNC 2005/9/149, wyrok SN z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie o sygn. akt IV CK 579/04, opubl. LEX nr 176005, wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2005r. w sprawie o sygn. akt V CK 50/05, opubl. LEX nr 511028).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.